

SORGIN NÍVIR
Á JÓLUM

– Sjálfvíg um babba ekki er her longur, so er hann alíkavæl pápi mín,
og eg vil fegin tosa um hann, fyrri ekki at gloyma hann, sigur Døgg Nónsgjógv

MYND: JENS KRISTIAN VANG

Við jólunum kemur saknurin

– TEY FYRSTU JÓLINI VÓRU RÆÐULIG! TÁ VAR HANN JÚ AKKURÁT DEYÐUR, SO TAÐ
VAR EINKI STUTTLIGT. NÚ ERU VIT GLAÐ Á JÓLUM, MEN HAR ER FRAMVEGIS EITT
STÓRT TÓMT PLÁSS, SIGUR DØGG NÓNSGJÓGV, SUM HEVUR MIST PÁPA SÍN

DØGG NÓNSGJÓGV

Innan Glyvur

Mist pápa sín, Birgir Nónsgjógv
29. november 2004. Hann doyði
bráðliga av einum blóðproppi í
hjartanum

– Tað var 28. november, og eg var sera spent til jóla. Eg bað babba koma at hjálpa mær at pynta jóapynt, men hann svaraði, at tað orkaði hann ekki beint tá, og at tað kundi bíða. Mamma svaraði honum, at nú var eg tað einasta lítla barnið, sum var eftir, og skjótt fór eg ekki at tíma at pynta saman við honum longur. Tá kom hann at hjálpa mær allíkavæl. Dagin eftir doyði hann.

Pápi Døgg doyði bráðliga og óforvarandi av einum blóðproppi í hjartanum. Hon var tá bert 8 ára gomul.

– Nú er tað fastur siður, at vit altíð pynta áðrenn 1. sunnudag í advent, tí tað minnir okkum um babba, sigur Døgg.

Skilti tað ekki

– Eg haldi, at tað var gott, at eg var so

lítill, tá hann doyði. Eg skilti tað kanska ekki heilt á sama hátt, sum eg hevði gjørt, um hann doyði nú. Eg var bara 8 ára gomul tá, men nú eg eri 13, trúgvi eg, at tað hevði verið verri. Tí eg hevði skilt tað nógv betri, at hann ongantið kom aftur.

Døgg nevni sum dømi, at hon í fyrstuni onkuntíð hugsaði, at hann bara var uttanlands við arbeiðnum, og at hann skjótt fór at koma aftur.

Tordi ekki at gráta

Døgg heldur, at hon var væl móttikin, tá hon kom aftur í skúlan eftir jarðarferðina.

– Tey í flokkinum høvdu teknað mær eitt hefti, men tað var heilt greitt, at tey ekki vistu, hvat tey skuldu siga. Nógv spurdu hvussu eg hevði tað, og eg helt tað var deiligt, tí so vistu tey, at tey vistu, hvat var hent, sigur Døgg.

Hon minnst tó eisini, at tað kundi blíva ov nógv av tí góða. – Til endan helt eg tað vera strævið, at tey allatíðina skuldu spyrja meg, hvussu eg hevði tað. Onkuntíð bleiv alt bara ov nógv fyrri meg, og tað vóru fleiri ferðir, har eg mátti rýma úr flokshølunum eina løtu. Eg orkaði ekki at vera har og vildi bara sleppa undan øllum fólkunum, minnst hon. Hon leggur tó dent á, at tað eisini var ein ring støða fyrri hini at vera í, tí

tey kundu ekki vita, hvussu tey skuldu bera seg at.

– Nú haldi eg, at man kann gráta, tá man hevur hug at gráta. Men eg tordi ekki at gráta frammanfyri mínum vinfólkum tá, og um eg merkti, at tárini trýstu, so rýmdi eg. Eg helt tað vera øgiliga tungt.

– Til jarðarferðina hugdi eg rundanum meg, og eg sá, at øll grótu. Men eg græt ekki. Eg hevði grátið nógv frammanundan, og vildi ekki gráta millum øll fólkinu, minnst Døgg. Aftaná vóru tað fleiri, sum viðmerktu tað. – »Tú græt slett ekki, tá pápi tín fór til gravar«, søgdu tey. – Og tað fekk eg øgiliga ringa samvitsku av, staðfestir Døgg.

Verið erlig

Døgg veit væl, at tað er ein ring støða at skula tosa við ein, sum júst hevur mist. Skal man nevna tann deyða ella skal man lata vera?

– Eg kann gott tosa um pápa mín – og eg vil tað eisini gjarna. Men eg skilji væl, um fólk eru bangin fyrri at særa meg ella at gera meg kedda.

Hon heldur, at tað frægasta er, um fólk eru erlig og viðganga, at tey ekki vita, hvussu tey skulu fyrihalda seg. Tað er eingin skomm at spyrja, um tað er í lagið at tosa um tann deyða, ella um man heldur skal lata vera.

– Eg merki eisini væl, at um eg byrji at tosa um hann knappliga, til dømis sum ein dagin, tá eg segði, at hann hevði havt føðingardag dagin eftir, tá stívna fólk, og tey vita ekki, hvat tey skulu siga. Men altso – sjálfvíg um hann ekki er her longur, so er hann alíkavæl pápi mín, vísir Døgg á. Hon sigur, at hóast tað var tungt at tosa um hann í fyrstuni, so er tað nógv lættari nú. Kanska serliga eftir, at hon var í sorgarbólkinum Beranum.

– Eg royni at halda fast í minnini, eg havi um hann. Eg royni at hugsa um hann, og hvussu hann var, tí eg vil ekki gloyma hann. Tí vil eg eisini fegin tosa um hann og hoyra, hvat onnur hava at siga um hann.

Jólini

Jólini verða tó aldri tey somu aftur fyrri Døgg. Adventstíðin og jólapyntið minnir um pápan, sum ekki er har longur.

– Tey fyrstu jólini vóru ræðulig! Tá var hann jú akkurat deyður, so tað var einki stuttligt. Nú eru vit glað á jól-um, men har er framvegis eitt stórt tómt pláss. Hann var so lívligur, sang og spældi gittara, og tað fer altíð at mangla, hóast jólini allíkavæl eru góð hjá okkum nú.